

Vzpoura

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Vzpouřa

„Je to pohoda, vypadnout z města a užívat si v lůně přírody,“ oddával se šerif Bejvák atmosféře osady.

„Jasně, jen aby to netrvalo moc dlouho, už se do mě dává zima a mám hlad,“ sledoval Křišot Pepana, který si hrál s klávesnicí.

„Žádný strachy. Zbejvá se jen napojit na osadní síť.“ Anténa na srubu ožila a zablikala. „Hotovo.“

„Tak rychle, dej to sem, ať můžeme zatopit!“ Křišot popadl ovladač, zmáčkl pár tlačítek a pětice plechounů stojící toporně opodál ožila. Dva vyrazili do lesa, jeden začal čistit ohniště a zbylí se pustili do vybalování batohů.

„Konečně je všechno, jak má,“ pochvaloval si Bejvák, „ještě si něco zahulákat a budu dočista spokojenej.“

Pepan ochotně sáhl po ovladači a jeden z plechounů popadl kytaru. Zapojil si kabel do zdírky na břicho a kovovým hlasem spustil: „Já mám nóhy bólavý a cesta už mě nebaví, že dneska pojdu to je na betón...“

Pěnice s Martičkou se přitulily ke klukům a Bejvák, snad aby se necítil tak

sám, odzátkoval placatku s rumem. Zálibně jí zazpíval, že táborák tě zmámí, kytary zazní hlas, a pak si zhluboka loknul.

Hromada dřeva utěšeně rostla a plechoun ji zapálil na první laserový paprsek. Bejvákovi to připomnělo, že má chuť na cigáro, a Pepan zase popadl ovladač, jenže šerif se na něj zle kouknul. Jako by snad Pepan zapomněl, že si retko zapaluje rád sám, hezky po staru. Vyndal sirky, škrtnul, zadýmal a zálibně vyfoukl bílý obláček.

„Jó, je to pohoda. Občas mě napadne, jaký to bejvalo kdysi. Děda mě vyprávěl, že všechno tohle dělali sami,“ rozhlédl se po kmitajících plechounech.

„To si na trampu moc neodpočnuli. Spíš mě to připomíná práci,“ nechápala Martička, „proč by někdo chtěl chodit na takovej vejšlap?“

„Všeho moc škodí,“ nedal se šerif, „vezměte si třeba Poraněný kolena. Pořídili si nosítka a do kempu už ani nechodí pěšky.“

Křišot jim v duchu záviděl. Bejvák byl jako šerif k nezaplacení, ale vždycky tak děsně staromódní. Škoda, že Kolena mezi sebe nikoho nového nepřijímala.

Plechoun loudil ze strun neúnavně už třetí song, když se rozezněla meteostanička na srubu: „Blíží se pásmo nízkého tlaku, hrozí silnější déšť,

který přejde v drobné mrholení. Čas do bodu nula třicet vteřin.“

Všech pět doběhlo pod střechu akorát, když do ní začaly bušit první obrovské kapky.

„Nemá to déšť hlásit deset minut dopředu?“ Pěnice stěží popadala dech.

„No, víte,“ omlouval se Pepan, „já to nastavil jinak, aby bylo větší vzrůšo.“

„Ty tvoje blbý nápady. Tak se mě zdá, že dostaneš hóbla,“ rozčiloval se Křišot a začal se shánět po ovladači.

„Myslím, že zůstal venku,“ ukazoval Bejvák na lavičku u ohniště, který dál zvesela plápolal, protože plechoun nad ním držel obrovský deštník. „Ještě, že jsou izolovaný a ovladač v nepromokavém obalu.“

„Přece tady ale nebudeme jen tak stát. To bude nůd'o,“ špitla Martička.

„Pravda. Pepan ho měl naposledy, tak pro něj dojde,“ rozhodl šerif.

Pepan stál jako opařený a v ruce žmoulal prázdné pouzdro. Jak se sakra

mohlo stát, že ho zapomněl nasadit? Jestli ovladač zkratuje, bude to v loji. Jako střela pro něj vyrazil do deště. To už se z něho ale začalo divně jiskřit a čmoudit.

„Osada napadena!“ ozvalo se za chatou. „Chyťte pad'oury, ke kůlu s nima!“

Než se trampové vzpamatovali, plechoun u ohně pustil deštník do plamenů, jednou rukou popadl přibíhajícího Pepana na flígr a táhl ho k jedné z mohutných souší. Druhou rukou vytahoval z přihrádky ve stehně lano. Čtyři zbývající se pomalu ale jistě přibližovali ke srubu a mezi tykadlovitými anténkami jim jiskřily a běhaly barevné elektrické výboje.

„Rychle pryč, zachraň se, kdo můžeš!“ hulákal Křišot a jako první zmizel v lese.

Šerif chladnokrevně zhodnotil situaci a kryl ústup děvčat. Pokusil se dostat k Pepanovi, ale čtyři jiskřící hromotluci mu stáli v cestě jako neproniknutelná hradba. Tomu nebožákovi už nebylo pomoci. Zmítal se a řval u kůlu a nekonečné lano ho omotávalo od paty k ramenům, takže za chvíli vypadal jako ten bourec, co se zakuklil na moruši.

„Drž se, Pepane! Přijdeme tě zachránit!“ vykřikl Bejvák k zoufalému zajatci a zahájil hrdinný ústup.

...

Pepanův řev se přestal rozléhat údolím v tu samou chvíli, kdy slejvák přešel do otravného mrhnutí. Na kost promoklí třesoucí se trampové se ukryvali pod malým skalním převisem a nevěděli, co dál.

„Myslíte, že ho tó...“ Pěnice si nechtěla připustit to nejhorší.

„Nevím, ale přestal křičet, to může znamenat cokoli,“ snažil se ji hloupě uklidnit Křišot a schytl za to kopanec od Martičky.

„Neboj, určitě se mu nic nestalo,“ chlácholila ji a pohledem prosila šerifa, aby taky něco řekl.

„Pravda. Maj v sobě přece ten čip, že nemůžou ublížit člověku.“

„Jen jestli funguje, viděli jste, jak jiskřili?“ řekl Křišot a kopanec přišel pro změnu od Bejváka. „Auvajs! Co je, musíme bejt připravený na nejhorší. Stejně je to všechno Pepanova vina.“

Po krátké poradě, co dál, se dohodli, že musí počkat. Jestli se ovladač zkratoval, musí nejdřív pořádně vyschnout, pak snad bude fungovat normálně. Byl to chabý plán, ale jiný je nenapadl. Chtě, nechtě, tu dnes musí strávit noc.

Že se to lehce řekne, ale hůř udělá, zjistili hned vzápětí. Šerif sice měl zbytek zápalek, ale po dvaceti marných pokusech jimi nedokázal zapálit ani jedno poleno. Nálada se mu prudce zhoršila, když zjistil, že si už nemá ani čím zapálit cigáro.

Tak se stalo, že všichni strávili noc v zimě a temnotě, což mělo k pohodlí chajdy hodně daleko. Na vlhkém jehličí se skoro nevyspali, hlavně vinou Krišota, který měl k večeru tak hrozný hlad, že se rozhodl slupnout hrst podivných červených bobulí a zajíst je semeny ze šišek. Samozřejmě se rozdělil, což se ukázalo jako ne právě dobrý nápad, protože bolesti břicha rychle přešli do běhavky a v lese kolem nebyl ani jeden listnáč. Pak taky ten hluk z kempu. Kvintet kovových hlasů vyřvával starý songy skoro do rána a Pepanův hlas s nimi. Krišota napadlo, že se už asi pomátl strachem, ale nahlas neřekl raději nic, protož ho zadek pekelně pálil i bez kopanců.

...

Pepan si své zajetí zprvu moc neužíval. Plechounům sice přestaly jiskřit anténky, ale dál se chovali nanejvýš divně. Nejdřív si ho vůbec nevšíkali. Seděli u ohně a lili do sebe olej, až se jim všechno pletlo. Nakonec přestalo mrholit přesně půl minuty poté, co tu zprávu ohlásila meteostanička, a všichni se zvedli od ohně. Pepan koukal smutně na ovladač. Třeba bude zase fungovat, až vyschne, jenže jak se k němu dostat? Jeden plechoun začal něco psát do tlusté bichle a pořád se vyptával, na kterou příhodu zapomněl a co stojí za to zvěčnit.

„Hlavně to, jak jsem ho chytil za límec a svázel. Na to, Pedro, nezapomeň!“ koukal mu přes rameno ten, kterému říkali Frenký. Pepan to nechápal. Chovali se přesně jako ti trempíci z příběhů, co jim večer co večer vyprávěli u ohně z osadní databáze. Slim a Howard hráli roztahováka, zatímco Bill ochutnával vroucí olej z kotlíku.

„S tím olovem nešetři, ať to má říz,“ chechtal se kovově Frenký a šel si vyřezávat z polínka.

Fakt divný, dokonce tolik, že se to Pepanovi začalo líbit, teda jen do chvíle, než se rozhodli vrhat nožem na cíl. „Kdo se trefí blíž k hlavě toho měkejše, vyhrál. Je to jasný, hombrés?“ Kudly naráz prosvištěly vzduchem a každá z nich Pepana lehce lízla po tváři. „Je to nerozhodně,“ okouknul výsledek Howard, „jedem druhý kolo.“

Navečer se sesedli k táboráku, povídali si ty stokrát ohraný historky, který ted' Pepanovi připadaly nějak zábavnější, když to všechno viděl přes den na vlastní oči. Dokonce ho odvázali od souše a přikurtovali k jedné z laviček, aby se ohřál.

„Jestli zkusíš zdrhnout, pomažeš zpátky k mučednickému kůlu, kapišto?“

Rád přikývl. „Zajímalo by mě, co jste si to psali do té knížky,“ zeptal se, když sebral dost kuráže.

„Hele, mladej, vod toho ruce pryč. To je naše kronika, největší poklad každý osady. Pedro do ní dneska vycancnul, jak jsme vám vyprášili kožich, a taky výsledky toho házení nožem. Je tam prostě všechno. Chceš se mrknout?“ Slim otevřel bichli a na Pepana vyskočily hustě popsané řádky nul a jedniček. „Hezký,“ řekl rozpačitě, a když vzdal překlad binárního kódu, obdivoval alespoň bitmapové obrázky s HD rozlišením.

Slim ho poplácal po zádech. „Líbíš se mně. I když seš takovej městskej panák. Nechceš loka?“ Pepan opatrně očichal hrdlo lahve. „Neboj, je to tvoje babský pití.“

„Rum?“ zeptal se Pepan pro jistotu.

„Jo, rozmrazovač ufňukaných měkejšů,“ tlemil se Slim a s ním i ostatní.

Byli docela fajn. Za malou chvíli už se s nimi Pepan objímal a vyřvával, že má roztrhaný boty a pořád jenom hlad a pak pověste ho vejš, ať má dost. Dost měli všichni až hodně brzo k ránu a na ovladač si Pepan za celou dobu ani nevzdechnul.

...

Bejvák dal povel k útoku přesně půl minuty poté, co meteostanička skřípavě oznámila, že se rozední. Čtveřice rozcuchaných opruzených strašidel se přískoky dostala před chajdu. Plechouni i Pepan se váleli kolem a dobíjeli

baterky. Holky se zastavily opodál a nervózně si kousaly nehty. Šerif s ohromnou haluzí skočil před ně, aby je v případě potřeby chránil, a Krišot, který si před rozedněním vytáhl nejkratší slámku, vyrazil opatrně k ovladači.

Vítězný řev, který spustil, když ho resetoval, probral Pepana. „Co tady řveš, ty měkejší?“ zamumlal.

„Kemp je zase náš, sláva Bejvákovi!“ skandovala děvčata a Pepan se konečně probral z deliria.

Bitva byla slavně dobojována, ovladač nově nakonfigurován a poslušní plechouni právě klohnili snídani. Parta se slunila na dece a děkovala trampířskýnu pánbíčkoví, že je všechno zase tak, jak má.

„Měli bychom to zapsat do kroniky, takový vítězství,“ napadlo Pepana. Ostatní se po něm nechápavě otočili. „No, bylo by to přece super, mít takovou svojí kroniku, ne?“

„Jsem snad v knihovně? K čemu by nám to bylo?“ zíval Krišot a špulil zapařený zadek do sluníčka.

„Mohli bychom si to číst u táboráku,“ pokoušel se Pepan nadchnout ostatní.

„A proč? Na to máme v databázi dost lepších historek,“ namítla Martička.

„Tak pojďte třeba házet nožem nebo hrát roztahováka,“ nedal se odbýt.

„Nech si ty kecy, nebo dostaneš od plechounů hóbla!“ umlčel ho Bejvák.

Pepanovi to nekonečný válení přišlo děsně nudný, ale co mohl dělat? Převalil se a smutně koukal na Howarda, který mechanicky štípal dříví. A taková s nimi byla včera zábava. Najednou dostal nápad a potichu se vytratil.

„Osada napadena!“ zazněl Howardův hlas. „Chyt’te pad’oury, ke kůlu s nima!“ Mezi jeho anténkami přeběhl modrozelený výboj.

V Bejvákovi by se krve nedořezal. „Proboha, už je to tu zas! Velím, ústup!“ Všichni čtyři byli rázem na nohou a jen tak v plavkách se rychlostí světla ztratili v kopřivách.

Jen Pepan žmoulal v ruce nepromokavé pouzdro ovladače a v klidu si hověl vedle sudu s dešťovou vodou. Slyšel, jak něco dopadá na jeho dno. „Teď nás už nic nezastaví, kamarádi!“ Když ho Frenký popadl za flígr a odvedl k nedaleké mohutné soušce, po tváři se mu rozlil blažený úsměv.

Petr Dollyk Doležal · 1. místo v kategorii
Próza nad 23 let Trapsavec 2014